

«Το αγαπητό Αστείο, ελπιδοφόρο και ονειρικό».
Αλι Hazelwood, συγγραφέας

Ashley Poston

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι νεκροί ρομαντικοί**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Dead Romantics
Από τις Εκδόσεις Berkley, Νέα Υόρκη 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ashley Poston
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλενα Γιαννακούλα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ashley Poston, 2022

All rights reserved.

© Εικονογράφησης και σχεδιασμού εξωφύλλου: Vi-An Nguyen

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4915-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4916-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Ashley Poston

Μετάφραση: Έλενα Γιαννακούλα

*Για κάθε συγγραφέα
που μας ζήτησε να πιστέψουμε
στο ευτυχισμένο τέλος*

Μια θαυμάσια ιστορία

ΣΤΗΝ ΠΙΣΩ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΓΩΝΙΑ του Γραφείου Τελετών Χαμένες Μέρρες, κάτω από μια χαλαρή σανίδα, υπήρχε ένα μεταλλικό κουτί με ένα σωρό παλιά ημερολόγια. Όποιος τα έβρισκε θα σχημάτιζε την εντύπωση πως οι μουτζούρες εκείνες ανήκαν σε κάποια έφηβη που εκτόνωνε τη σεξουαλική της αναστάτωση για τον Λεστάτ ή για εκείνο τον τύπο από το *The X-Files*.

Κι αν δε σε ενοχλούσαν τα φαντάσματα και οι βρικόλακες και οι όρκοι αίματος και τα δερμάτινα παντελόνια και η αληθινή αγάπη, οι ιστορίες ήταν αρκετά καλές.

Θα μπορούσες να αναρωτηθείς γιατί κάποια έχωνε ημερολόγια γεμάτα smutty fan fiction κάτω από τις σανίδες ενός γραφείου τελετών εκατό ετών, αλλά ποτέ μην απορείς με το μυαλό των εφήβων. Δε θα καταφέρεις και πολλά, άλλωστε.

Τα έκρυφα εκεί επειδή... Ε, απλώς έγινε. Εντάξει; Όταν έφυγα για το πανεπιστήμιο, ήθελα να θάψω αυτό το κομμάτι μου – αυτή τη σκοτεινή, αλλόκοτη πλευρά μου τύπου Οικογένεια Άνταμς. Και ποιο μέρος θα ήταν πιο κατάλληλο από ένα γραφείο τελετών;

Και σχεδόν τα κατάφερα. Παραλίγο.

Η συγγραφέας-φάντασμα

ΚΑΘΕ ΚΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ έχει και μερικά μυστικά.

Τουλάχιστον έτσι μου έχουν πει. Μερικές φορές είναι μυστικά που αφορούν τον έρωτα, άλλες φορές οικογενειακά μυστικά ή μυστικά για κάποιον φόνο. Ορισμένα είναι τόσο επουσιώδη, που οριακά δίνουν την αίσθηση πως είναι μυστικά· ωστόσο είναι κεφαλαιώδη για το άτομο που τα κρατάει. Κάθε άνθρωπος έχει ένα μυστικό. Και κάθε μυστικό έχει μια ιστορία.

Και στο μυαλό μου κάθε ιστορία έχει κι ένα καλό τέλος.

Αν ήμουν η ηρωίδα σε κάποια ιστορία, θα σας έλεγα πως έχω τρία μυστικά.

Ένα: Είχα τέσσερις μέρες να λούσω τα μαλλιά μου.

Δύο: Η οικογένειά μου έχει ένα γραφείο τελετών.

Και τρία: Ήμουν αυτή που τα τελευταία χρόνια έγραφε τα έργα της σπουδαίας συγγραφέως, της κορυφαίας σε πωλήσεις και άκρως καταξιωμένης ρομαντικής μυθιστοριογράφου Αν Νίκολς.

Και είχα καθυστερήσει εξαιρετικά για μια συνάντηση.

«Κρατήστε την πόρτα!» φώναξα προσπερνώντας το προσωπικό της ασφάλειας στη ρεσεψιόν, τρέχοντας προς τους ανελκυστήρες.

«Δεσποινίς!» αναφώνησε αλαφιασμένος ο φύλακας πίσω μου. «Πρέπει να περάσετε από τον έλεγχο! Δεν μπορείτε απλώς να...»

«Φλόρενς Ντέι, Εκδόσεις Falcon! Καλέστε την Έριν και θα με δεχτεί!» πέταξα κοιτώντας φευγαλέα προς τα πίσω και

γλίστρησα μέσα σ' έναν από τους ανελκυστήρες, συνοδευόμενη από έναν κάκτο.

Καθώς οι πόρτες έκλεισαν, ένας άντρας που είχε αρχίσει να γκριζάρει με ένα κομψό κοστούμι κοίταξε το φυτό με απορία.

«Δώρο για να καλοπιάσω τον καινούργιο μου επιμελητή», είπα, επειδή δεν ήμουν ο τύπος που απλώς κουβαλούσε μικρά παχύφυτα όπου πήγαινε. «Δεν είναι για μένα. Εγώ σκοτώνω Ό,τι αγγίζω, συμπεριλαμβανομένων τριών κάκτων ήδη».

Ο άντρας έβηξε μέσα στο χέρι του και γύρισε το σώμα του μακριά από μένα. Η γυναίκα στην απέναντι πλευρά, για να με παρηγορήσει, είπε: «Είναι πολύ ωραίο, αγαπητή μου».

Το οποίο σήμαινε ότι ήταν φρικτό δώρο. Θέλω να πω, υπέθετα πως ήταν, αλλά ήμουν αποκλεισμένη επί πολλή ώρα στην πλατφόρμα περιμένοντας το τρένο Β, παθαίνοντας μια μικρή κρίση πανικού ενώ μιλούσα με τον αδερφό μου στο τηλέφωνο, όταν μια μικροκαμωμένη ηλικιωμένη κυρία με ρόλει στα μαλλιά τρέκλισε κοντά μου πουλώντας κάκτους ένα δολάριο το κομμάτι, κι όποτε ήμουν αγχωμένη, αγόραζα πράγματα. Κυρίως βιβλία – αλλά μάλλον τώρα πια αγόραζα και φυτά εσωτερικού χώρου.

Ο άντρας με το κοστούμι κατέβηκε στον εικοστό όροφο, και η γυναίκα που κράτησε για χάρη μου τον ανελκυστήρα βγήκε στον εικοστό έβδομο. Έριξα μια ματιά στους κόσμους τους προτού οι πόρτες κλείσουν ξανά: αφεγάδιαστη λευκή μοκέτα ή λουστραρισμένα ξύλινα πατώματα και γυάλινα ράφια όπου τα βιβλία κάθονταν βαριεστημένα. Υπήρχαν αρκετοί εκδότες στο κτίριο, ηλεκτρονικών και έντυπων βιβλίων, ενώ σ' έναν από τους ορόφους είχε τα γραφεία της ακόμα και μια εφημερίδα. Δηλαδή θα μπορούσα να είμαι στον ανελκυστήρα με τον επιμελητή της Νόρα Ρόμπερτς.

Όποτε επισκεπτόμουν τα γραφεία, είχα πλήρη επίγνωση του τρόπου με τον οποίο με κοιτούσαν οι άνθρωποι εκεί: μου έριχναν ένα βλέμμα – με τα ίσια παπούτσια μου, που έτριζαν, και το μπαλωμένο καλσόν μου και το υπερβολικά μεγάλο καρό

πανωφόρι μου– και κατέληγαν στο συμπέρασμα πως δεν είχα τα κατάλληλα προσόντα γι' αυτή τη δουλειά.

Και... είχαν τα δίκια τους. Ήμουν περίπου 1,58 κι ό,τι φορούσα ήταν αγορασμένο με στόχο την άνεση και όχι το στιλ. Η Ρόουζ, η συγκάτοικός μου, πάντα αστειευόταν πως είμαι μια ογδοντάχρονη στο σώμα μιας εικοσιοχτάχρονης.

Μερικές φορές το ένιωθα.

Τίποτα δε φωνάζει Netflix and chill περισσότερο από ένα ορθοπεδικό μαξιλάρι κι ένα κρασοπότηρο.

Όταν οι πόρτες του ανελκυστήρα άνοιξαν στον τριακοστό έβδομο όροφο, ήμουν μόνη, κρατώντας γερά τον κάκτο μου σαν σωσίβιο στη θάλασσα. Τα γραφεία του Εκδοτικού Οίκου Falcon ήταν αφεγάδιαστα και λευκά, με δύο ράφια που φωσφόριζαν σε κάθε πλευρά της εισόδου, όπου πλάσαραν τα κορυφαία σε πωλήσεις βιβλία και τα λογοτεχνικά αριστουργήματα που είχαν εκδώσει στην ιστορία των εβδομήντα πέντε χρόνων λειτουργίας τους.

Τουλάχιστον ο μισός αριστερός τοίχος ήταν καλυμμένος με βιβλία της Αν Νίκολς –*Η κόρη του θαλασσόλυκου*, *Το δάσος των ονείρων*, *Το παντοτινό σπίτι*–, για μερικά από τα οποία η μητέρα μου αναστέναζε όταν εγώ ήμουν έφηβη κι έγγραφα τις πονηρές ιστορίες μου για τον Λεστιάτ. Δίπλα σ' αυτά ήταν τα πρόσφατα βιβλία της Αν: *Το ενδεχόμενο του έρωτα*, *Ο οδηγός ενός αλήτη για να κερδίσεις το κορίτσι* (ήμουν σχεδόν περήφανη γι' αυτό τον τίτλο) και το *Φιλί στη μεταμεσονύκτια παράσταση*. Το γυαλί αντικατόπτρισε το πρόσωπό μου πάνω στο εξώφυλλο των βιβλίων, μια χλωμή άπνη λευκή γυναίκα με ξανθά σαντρέ μαλλιά πιασμένα σ' έναν αφρόντιστο κότσο και μαύρους κύκλους κάτω από κουρασμένα καστανά μάτια, με ένα πολύχρωμο κασκόλ κι ένα μπεζ πουλόβερ, που με έκαναν να μοιάζω σαν να με είχαν καλέσει να μιλήσω στη λέσχη πλεξιμάτος «Κουβάρι του Μήνα» και όχι σ' έναν από τους πιο διακεκριμένους εκδοτικούς οίκους στον κόσμο.

Από τεχνικής άποψης, δεν ήμουν εγώ η καλεσμένη. Η Αν

Νίκολς ήταν, κι εγώ ήμουν, όπως όλοι υπέθεταν, η ταπεινή βοηθός της.

Και είχα να πάω σε μια συνάντηση.

Στάθηκα στο λόμπι αμήχανα, με τον κάκτο να πιέζει το στήθος μου, καθώς η μελαχρινή ρεσεψιονίστ, η Έριν, σήκωσε το δάχτυλό της και ολοκλήρωσε την κλήση της. Κάτι έλεγε σχετικά με σαλάτες για μεσημεριανό. Όταν επιτέλους έκλεισε το τηλέφωνο, κοίταξε πάνω από την οθόνη της και με αναγνώρισε. «Φλόρενς!» είπε με ένα πλατύ χαμόγελο. «Χαίρομαι που σε βλέπω! Πώς είναι η Ρόουζ; Το πάρτι χτες βράδυ ήταν άγριο!»

Προσπάθησα να μη μορφάσω ενώ σκεφτόμουν εμένα και τη Ρόουζ να παραπατάμε στις τρεις τα ξημερώματα. «Σίγουρα ήταν... κάτι».

«Όλα εντάξει; Ζει;»

«Η Ρόουζ έχει περάσει και χειρότερα».

Η Έριν γέλασε, κοίταξε γύρω στο λόμπι σαν να έψαχνε κάτι. «Η κυρία Νίκολς δε θα τα καταφέρει σήμερα;»

«Δυστυχώς, όχι. Είναι ακόμη στο Μείν, κάνοντας... ό,τι κάνουν οι άνθρωποι στο Μείν».

Η Έριν κούνησε το κεφάλι της. «Αναρωτιέμαι πώς να είσαι... Ξέρεις, το να είσαι οι Αν Νίκολς και οι Στίβεν Κινγκ αυτού του κόσμου».

«Πρέπει να είναι ωραία», αποκρίθηκα. Η Αν Νίκολς δεν είχε φύγει από το μικρό της νησί στο Μείν για... πέντε χρόνια; Όσο καιρό έγραφα για λογαριασμό της, τέλος πάντων.

Τράβηξα προς τα κάτω το πολύχρωμο κασκόλ που ήταν τυλιγμένο γύρω από το στόμα και τον λαιμό μου. Ενώ ο χειμώνας είχε τελειώσει πλέον, η Νέα Υόρκη διάνυε μια τελευταία περίοδο κρύου πριν από την άνοιξη, κι έπρεπε να είναι έτσι σήμερα, με αποτέλεσμα τώρα να ιδρώνω από το άγχος κάτω από το παλτό μου.

«Κάποια μέρα», συνέχισε η Έριν, «θα μου πεις πώς έγινες βοηθός της Αν Νίκολς».

Γέλασα. «Σου έχω ξαναπεί την ιστορία: μια αγγελία στο Craigslist».

«Εγώ αυτό δεν το πιστεύω...»

Ανασήκωσα τους ώμους μου. «*C'est la vie*».

Η Έριν ήταν μερικά χρόνια μικρότερή μου, και το πτυχίο του Πανεπιστήμιου Κολούμπια που πιστοποιούσε την ειδικότητά της στις εκδόσεις ήταν περήφανα μοστραρισμένο στο γραφείο της. Η Ρόουζ την είχε γνωρίσει σε μια εφαρμογή για ραντεβού αρκετό καιρό νωρίτερα, φασώθηκαν μερικές φορές, αλλά απ' ό,τι έχω ακούσει, τώρα είναι αυστηρά και μόνο φίλες.

Το τηλέφωνο επάνω στο γραφείο της άρχισε να χτυπάει. Η Έριν είπε γρήγορα: «Τέλος πάντων, μπορείς να περάσεις. Εξακολουθείς να θυμάσαι τον δρόμο... Έτσι;»

«Φυσικά».

«Τέλεια. Καλή τύχη!» πρόσθεσε και απάντησε στο τηλέφωνο με την καλύτερή της φωνή για την εξυπηρέτηση πελατών. «Καλησπέρα. Έχετε καλέσει τον Εκδοτικό Οίκο Falcon. Είμαι η Έριν...»

Και με άφησε στη μοίρα μου.

Ήξερα πού να πάω, μιας και είχα επισκεφθεί την παλιά επιμελήτρια τόσες φορές ώστε να μπορώ να περπατήσω αυτούς τους διαδρόμους με δεμένα μάτια. Η Τάμπιθα Μαργκρέιβς βγήκε στη σύνταξη πρόσφατα, τη χειρότερη δυνατή στιγμή, και σε κάθε βήμα που με έφερνε πιο κοντά στο γραφείο, κρατούσα όλο και πιο σφιχτά τον καημένο τον κάκτο.

Η Τάμπιθα ήξερε ότι ήμουν η συγγραφέας-φάντασμα της Αν. Εκείνη και η ατζέντισσα της Αν ήταν οι μόνες που ήξεραν – εντάξει, εκτός από τη Ρόουζ. Αλλά η Ρόουζ δε μετρούσε. Άραγε η Τάμπιθα είχε μεταφέρει αυτό το πήγμα μυστικότητας στον καινούργιο μου επιμελητή; Θεέ μου, το ήλπιζα. Διαφορετικά, αυτή θα ήταν μια πολύ αμήχανη πρώτη συνάντηση.

Κατά μήκος του διαδρόμου ήταν παραταγμένα στη σειρά χωρίσματα από αμμοβολισμένο γυαλί, τα οποία υποτίθεται ότι χρησιμοποιούνταν για λόγους ιδιωτικότητας, αλλά τελικά

πρόσφεραν εξαιρετικά λίγη από αυτήν. Άκουγα σκιές επιμελητών και φιγούρες της ομάδας μάρκετινγκ και δημοσίων σχέσεων να μιλούν χαμηλόφωνα για εξαγορές, πλάνα μάρκετινγκ, υποχρεώσεις σύμβασης, περιοδείες... για την ανακατανομή χρημάτων από τον προϋπολογισμό ενός βιβλίου σ' ένα άλλο.

Αυτά τα πράγματα σχετικά με τις εκδόσεις για τα όποια στην πραγματικότητα δε μιλούσε ποτέ κανένας.

Οι εκδόσεις ήταν πολύ ρομαντικές ώσπου να βρεθείς μέσα στις εκδόσεις. Τότε ήταν απλώς άλλο ένα είδος εταιρικής κόλασης.

Προσπέρασα μερικούς βοηθούς επιμελητές που κάθονταν στα τετράγωνα γραφεία τους, με τα χειρόγραφα να σχηματίζουν στοίβες. Έδειχναν εξουθενωμένοι καθώς έτρωγαν καρότα με χούμους για μεσημεριανό. Μάλλον δε συμπεριλαμβάνονταν στην παραγγελία της Έριν για σαλάτες, όχι ότι οι βοηθοί επιμελητές έβγαζαν αρκετά χρήματα ώστε να έχουν την πολυτέλεια να τρώνε απ' έξω κάθε μέρα. Τα γραφεία ήταν στημένα με ένα είδος ιεραρχίας, κι όσο πιο μακριά πήγαινες, τόσο μεγαλύτερος ο μισθός. Σχεδόν δεν αναγνώρισα το γραφείο στο τέλος του διαδρόμου. Το λουλουδένιο στεφάνι που κρεμόταν στην πόρτα για καλή τύχη είχε φύγει, το ίδιο και τα αυτοκόλλητα που ήταν κολλημένα στο χώρισμα από αμμοβολισμένο γυαλί: «ΜΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΣ. ΚΑΝ' ΤΟ ΠΡΑΞΗ!» και «ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΕΘΑΝΕΙ!»

Για μια στιγμή νόμισα πως πήρα λάθος στροφή, ώσπου αναγνώρισα την ασκούμενη στο μικρό της γραφείο, που μπούκωνε φακέλους με ΑΠ –αντίτυπα προπαραγωγής, δηλαδή χαρτόδετα δείγματα βιβλίων που ακόμη δεν έχουν πάει για εκτύπωση– μέσα σε μια αγχώδη φρενίτιδα που φλέρταρε οριακά με τα δάκρυα.

Ο νέος μου επιμελητής δεν έχασε χρόνο· αφαίρεσε όλα τα αυτοκόλλητα και πέταξε το στεφάνι που ευχόταν καλή τύχη στα σκουπίδια. Δεν ήξερα αν αυτό ήταν καλό ή κακό σημάδι.

Προς το τέλος της θητείας της στον Εκδοτικό Οίκο Falcon, η Τάμπιθα Μαργκρέιβς κι εγώ διαφωνούσαμε πιο συχνά απ' ό,τι το αντίστροφο. «Το ρομάντζο πιστεύει στο ευτυχισμένο τέλος.

Πες το στην Αν αυτό», συνήθιζε να λέει ειρωνικά, αφού πρακτικά εγώ ήμουν η Αν.

«Λοιπόν, η Αν δεν πιστεύει πια σ' αυτά», σχολίαζα εγώ, κι ως τη στιγμή που υπέβαλε την παραίτησή της και συνταξιοδοτήθηκε πηγαίνοντας στη Φλόριντα, είμαι σίγουρη ότι και οι δύο σχεδιάζαμε η μια το τέλος της άλλης. Ακόμη πίστευε στην αγάπη – με έναν μάλλον τρελό τρόπο.

Κι εγώ μπορούσα να διαγνώσω αυτό το ψέμα.

Αγάπη ήταν να ανέχεσαι κάποιον επί πενήντα χρόνια για να υπάρχει κάποιος να σε θάψει όταν πέθαινες. Ήξερα: η οικογένειά μου δραστηριοποιούνταν στη βιομηχανία του θανάτου.

Η Τάμπιθα με αποκάλεσε χοντρόπετη όταν της το είπα αυτό.

Εγώ αποκρίθηκα ότι ήμουν ρεαλίστρια.

Υπήρχε σαφής διαφορά.

Κάθισα να περιμένω σε μια από τις δύο καρέκλες έξω από το γραφείο, με τον κάκτο επάνω στα πόδια μου, και σκρόλαρα στην αρχική μου σελίδα στο Instagram. Η μικρή μου αδερφή είχε ανεβάσει μια φωτογραφία με την ίδια και τη μασκώτι της πόλης μου –ένα γκόλντεν ριτρίβερ– και με κατέβαλε μια ξαφνική αίσθηση νοσταλγίας. Για τον καιρό της πόλης μου, το γραφείο τελετών, το καταπληκτικό τηγανητό κοτόπουλο της μητέρας μου.

Αναρωτήθηκα τι να μαγεύει σήμερα για βραδινό.

Χαμένη στις σκέψεις μου, δεν άκουσα την πόρτα του γραφείου να ανοίγει, ώσπου μια ευδιάκριτα αντρική φωνή είπε: «Συγγνώμη για την καθυστέρηση. Παρακαλώ, περάστε».

Τινάχτηκα όρθια έκπληκτη. Μήπως είχα βρεθεί σε λάθος γραφείο; Έλεγξα τα γραφεία: η καστανομάλλα εργασιομανής πρακτικάριος έχωνε ΑΠ μέσα σε φακέλους στα αριστερά, ο επικεφαλής του τμήματος ανθρώπινου δυναμικού έκλαιγε γοερά μέσα στη σαλάτα του στα δεξιά. Όχι: αυτό ήταν σίγουρα το σωστό γραφείο.

Ο άντρας καθάρισε τον λαιμό του περιμένοντας με ανυπομονησία.

Αγκάλιασα τον κάκτο, φέροντάς τον τόσο κοντά στο στήθος

μου που μπορούσα να νιώσω τη γλάστρα να τριζει από την πίεση, και μπήκα στο γραφείο του.

Και πάγωσα.

Ο εν λόγω άντρας καθόταν στη δερμάτινη καρέκλα όπου επί τριάντα πέντε χρόνια (περισσότερο καιρό απ' όσο ζούσε ο ίδιος, υπέθεσα) εγκατοικούσε η Τάμπιθα Μαργκρέιβς. Το γραφείο, κάποτε φορτωμένο με πορσελάνινα μπιχλιμπίδια και φωτογραφίες του σκύλου της, ήταν καθαρό και συμμαζεμένο, και όλα ήταν στοιβαγμένα στο σημείο που τους άρμοζε. Το γραφείο αντικατόπτριζε τον άντρα πίσω του σχεδόν τέλεια: υπερβολικά προσεγμένος, με καθαρό λευκό πουκάμισο που τσίπωνε στους πλατιούς ώμους του, με τα σηκωμένα μανίκια ως τους αγκώνες του να αποκαλύπτουν μάλλον τρομακτικά σέξι πήχεις. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν τραβηγμένα προς τα πίσω φανερώνοντας ένα μακρύ πρόσωπο, ενώ τόνιζαν κάπως και την εξίσου μακριά μύτη του, στην άκρη της οποίας στηρίζονταν μαύρα τετραγωνα γυαλιά, και υπήρχαν πολύ αγνές φακίδες που σημάδευαν το πρόσωπό του: μια δίπλα στο δεξί του ρουθούνι, δύο στο μάγουλό του, μια ακριβώς πάνω από το χοντρό δεξί φρύδι του. Ένας αστερισμός από αυτές. Για ένα δευτερόλεπτο ήθελα να πάρω ένα μαρκαδοράκι και να τις ενώσω, για να δω τι ιστορία έκρυβαν. Το επόμενο δευτερόλεπτο συνειδητοποίησα ότι...

Μα τι...

Ήταν σέξι. Και τον είχα ξαναδεί. Σε βιβλιοπαρουσιάσεις με τη Ρόουζ ή το πρώην αγόρι μου. Δεν μπορούσα να θυμηθώ το όνομα, αλλά σίγουρα τον είχα συναντήσει τυχαία πάνω από μία φορά. Κράτησα την ανάσα μου ενώ αναρωτιόμουν αν με αναγνώρισε – *με αναγνώρισε;*

Για ένα δευτερόλεπτο έτσι νόμιζα, επειδή γούρλωσε τα μάτια του – μόλις για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, χρόνος αρκετός για να υποψιαστώ πως *κάτι* ξέρει–, προτού η ελπίδα της αναγνώρισης εξαφανιστεί.

Καθάρισε τον λαιμό του.

«Πρέπει να είστε η γραμματέας της Αν Νίκολς», είπε, δίχως

να χάσει χρόνο. Σηκώθηκε κι έκανε κύκλο γύρω από το γραφείο για να με χαιρετήσει. Ήταν... *τεράστιος*. Τόσο ψηλός, που ένιωθα σαν να είχα μεταφερθεί σε κάποια αναδιήγηση του *Ο Τζακ και η φασολιά*, όπου εκείνος ήταν μια πολύ γεροδεμένη φασολιά στην οποία θα ήθελα πάρα πολύ να σκαρφαλώσω...

Όχι. Όχι, Φλόρενς, κακό κορίτσι. Δε θέλεις να σκαρφαλώσεις πάνω του σαν να ήταν δέντρο, επειδή είναι ο καινούργιος σου επιμελητής και επομένως πολύ, απίστευτα, εξαιρετικά μη αναρροχήσιμος.

«Φλόρενς Ντέι», είπα, αποδεχόμενη το απλωμένο προς το μέρος μου χέρι του, το οποίο περιέκλεισε το δικό μου σχεδόν εντελώς σε μια δυνατή χειραψία.

«Μπέντζι Άντορ. Μπορείς, όμως, να με φωνάζεις Μπεν», μου συστήθηκε.

«Φλόρενς», επανέλαβα, έκπληκτη που μπορούσα να αρθρώσω κάτι περισσότερο από στριγκλιά.

Οι άκρες των χειλιών του ανασηκώθηκαν. «Αυτό μου το είπες...»

Τράβηξα γρήγορα το χέρι μου καταντροπιασμένη. «Ω Θεέ μου, σωστά! Συγγνώμη...» Κάθισα κάπως απότομα στην άβολη καρέκλα από τα ΙΚΕΑ, με τον κάκτο σταθερά τοποθετημένο επάνω στα γόνατά μου. Τα μάγουλά μου είχαν πάρει *φωτιά*, κι αν εγώ μπορούσα να τα νιώσω, ήξερα ότι εκείνος μπορούσε να δει ότι κοκκίνιζα.

Κάθισε ξανά στη θέση του και τακτοποίησε ένα σιλό επάνω στο γραφείο του. «Χάρηκα για τη γνωριμία. Συγγνώμη για την καθυστέρηση, αλλά το μετρό ήταν κόλαση σήμερα το πρωί. Η Έριν μού λέει συνεχώς να μην παίρνω το τρένο Β. Παρ' όλα αυτά, είμαι μια ανόητη που συνεχίζει να κάνει το ίδιο κάθε φορά».

Και, χωρίς να συγκρατηθώ, συμπλήρωσα: «Ή μια μαζοχίστρια». Εκείνος γέλασε. «Ίσως και τα δύο».

Δάγκωσα το εσωτερικό του μάγουλού μου για να κρύψω ένα χαμόγελο. Είχε πολύ ωραίο γέλιο – εκείνο το είδος που ήταν βαθύ και βραχνό σαν γουργουρητό.

Οχι, όχι. Αυτό δεν πήγαινε καθόλου όπως το σχεδιάζα.

Με συμπαθούσε και σε περίπου πέντε λεπτά δε θα με συμπαθούσε. Ούτε εγώ συμπαθούσα τον εαυτό μου στη σκέψη τι ήρθα να κάνω εδώ. Πώς φαντάστηκα ότι ένας κάκτος ως δώρο θα το έκανε ευκολότερο;

Έστριψε λίγο την καρτέλα του και ίσιωσε ένα στίλο, ώστε να είναι ευθυγραμμισμένο με το πληκτρολόγιό του. Όλα ήταν τακτοποιημένα με αυτό τον τρόπο στο γραφείο του, και είχα μια πολύ ξεκάθαρη αίσθηση πως ήταν ο τύπος που, αν έβρισκε ένα βιβλίο στη λάθος θέση σ' ένα βιβλιοπωλείο, θα το επέστρεφε στο ράφι στο οποίο ανήκε.

Όλα είχαν τη θέση τους.

Εκείνος χρησιμοποιούσε σημειωματάρια οργανωμένα με κουκκίδες, ενώ εγώ αυτοκόλλητες σημειώσεις. Αυτό, βασικά, ίσως ήταν καλό. Φαινόταν πολύ λογικός, και οι λογικοί άνθρωποι ήταν σπάνια ρομαντικοί, κι έτσι δε θα μου έριχνε ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο όταν τελικά θα του έλεγα ότι δεν πίστευα πλέον στα ρομαντικά μυθιστορήματα και θα έγνεφε με σοβαρό ύφος, καταλαβαίνοντας ακριβώς τι εννοώ. Και θα προτιμούσα αυτό από την Τάμπιθα Μαργκρέιβς, που θα με κοιτούσε με τα θλιμμένα σκοτεινά της μάτια και θα με ρωτούσε: «Γιατί δεν πιστεύεις πια στην αγάπη, Φλόρενς;»

Επειδή, όταν βάζεις το χέρι σου στη φωτιά πολλές φορές, μαθαίνεις ότι μονάχα καίγεσαι.

Ο νέος μου επιμελητής αναδεύτηκε στην καρτέλα του. «Λυπάμαι που η κυρία Νίκολς δεν μπορούσε να παρευρεθεί σήμερα. Θα ήθελα πολύ να τη γνωρίσω», ξεκίνησε να λέει, αποσπώντας με βίαια από τις σκέψεις μου.

Αναδεύτηκα κι εγώ στην καρτέλα μου. «Ω, δε σου είπε η Τάμπιθα; Δε φεύγει ποτέ από το Μείν. Νομίζω πως μένει σ' ένα νησί ή κάτι τέτοιο. Ακούγεται ωραίο αυτό. Ούτε εγώ θα ήθελα να φύγω. Έχω μάθει ότι το Μείν είναι όμορφο!»

«Είναι! Εκεί μεγάλωσα», μου απάντησε. «Τίγκα στους ταράνδους. Είναι τεράστιοι».

Είσαι σίγουρος ότι δεν είσαι κι εσύ μισός τάρανδος; ρώτησε το προδοτικό μυαλό μου και μόρφασα, επειδή αυτό ήταν πολύ λάθος και πολύ κακό. «Φαντάζομαι σε προετοίμασαν για τους ποντίκαρους στη Νέα Υόρκη».

Γέλασε ξανά, αυτή τη φορά ξαφνιάζοντας τον εαυτό του, και είχε ένα λαμπερό λευκό χαμόγελο. Έφτανε στα μάτια του, μετατρέποντας το καστανό σε ρευστή ώχρα. «Τίποτα δε θα μπορούσε να με προετοιμάσει γι' αυτούς. Έχεις δει εκείνους κάτω στη Γιούνιον Σκονέρ; Ορκίζομαι, ένας φορούσε *καπέλο*».

«Δεν το ήξερες; Γίνονται κάτι σπουδαίες ποντικοδρομίες στον σταθμό της 18ης Οδού».

«Και πηγαίνεις συχνά;»

«Εννοείται! Μάλιστα υπάρχει και ένα μπαρ σωστή ποντικότρυπα εκεί».

«Ουάου! Παίζεις με τις λέξεις όπως η γάτα με τα ποντίκια».

Ρουθούνισα βγάζοντας ένα γέλιο και κοιτάξα αλλού – οπουδήποτε αλλού εκτός από κείνον. Επειδή μου άρεσε ο τρόπος του, και σίγουρα δεν ήθελα να μου αρέσει, κι επειδή μισούσα να απογοητεύω ανθρώπους και...

Καθάρισε τον λαιμό του. «Λοιπόν, δεσποινίς Ντέι, νομίζω ότι πρέπει να μιλήσουμε για το επόμενο μυθιστόρημα της Αν...»

Έσφιξα πιο δυνατά τον κάκτο επάνω στα πόδια μου. Τα μάτια μου πηδούσαν από κενό τοίχο σε κενό τοίχο. Δεν υπήρχε τίποτα στο γραφείο για να κοιτάξω εκεί. Κάποτε ήταν γεμάτο με πράγματα – ψεύτικα λουλούδια και φωτογραφίες και εξώφυλλα από βιβλία–, αλλά τώρα το μόνο πράγμα στους τοίχους ήταν ένα κορνιζαρισμένο μάστερ στη λογοτεχνία...

«Πρέπει να είναι ρομάντζο;» πέταξα.

Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι κατάπληκτος. «Μα αυτό... είναι ένα παράρτημα των εκδόσεων με αποκλειστικό αντικείμενο την έκδοση ρομάντζων».

«Το... το γνωρίζω, αλλά, ξέρετε, όπως ο Νίκολας Σπαρκς γράφει καταθλιπτικά βιβλία και ο Τζον Γκριν μελοδραματική λογοτεχνία για αρρώστους, πιστεύετε πως εγώ... εννοώ η

κυρία Νίκολς... θα μπορούσε να κάνει, αντί γι' αυτό, κάτι τέτοιου στυλ;»

Έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή. «Εννοείτε μια τραγωδία».

«Ω, όχι! Πάλι θα ήταν μια ρομαντική ιστορία. Προφανώς. Αλλά μια ιστορία αγάπης όπου τα πράγματα δεν έχουν την τέλεια κατάληξη, τύπου *Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα*».

«Εργαζόμαστε στην επιχείρηση του ευτυχημένου τέλους», αποκρίθηκε αργόσυρτα, διαλέγοντας τις λέξεις του.

«Και πρόκειται για ψέμα. Έτσι δεν είναι;»

Σούφρωσε τα χείλη του.

«Το ρομάντζο έχει πεθάνει, κι αυτό –όλο αυτό– μοιάζει με απάτη». Έπιασα τον εαυτό μου να το λέει αυτό προτού το μυαλό μου το εγκρίνει, και μόλις συνειδητοποίησα ότι το είπα δυνατά, έκανα μια γκριμάτσα. «Δεν εννοούσα... δεν είναι αυτή η στάση της Αν. Αυτό απλώς σκέφτομαι εγώ...»

«Είστε η βοηθός ή η επιμελήτριά της;»

Οι λέξεις του ήταν σαν σφαλιάρα στο πρόσωπο. Επανέφερα γρήγορα το βλέμμα μου σ' εκείνον κι έμεινα ασάλευτη. Τα μάτια του είχαν χάσει τη θερμιά ώχρα, οι γραμμές γέλιου είχαν βυθιστεί κάτω από μια επίπεδη, απαθή μάσκα.

Έσφιξα τον κάκτο πιο γερά. Είχε γίνει ξαφνικά ο σύντροφός μου εν όπλοις. Οπότε δε γνώριζε ότι ήμουν η συγγραφέας-φάντασμα της Αν. Η Τάμπιθα δεν του το είχε πει ή το ξέχασε· της διέφυγε, όπα! Κι έπρεπε τώρα να του το πω εγώ.

Στην τελική, ήταν ο επιμελητής μου.

Παρ' όλα αυτά, ένα πικρόχολο, ντροπιασμένο μέρος μου δεν ήθελε. Δεν ήθελα να ξέρει πόσο μεγάλο κομμάτι από τη ζωή μου δεν είχα οργανώσει. Επειδή, ως συγγραφέας-φάντασμα της Αν, δε θα έπρεπε; Να την έχω οργανώσει;

Δε θα έπρεπε να τα έχω καταφέρει καλύτερα;

Όταν μεγάλωνα, η μητέρα μου διάβαζε βιβλία της Αν Νίκολς, και γι' αυτό τον λόγο διάβαζα κι εγώ. Όταν ήμουν δώδεκα, ξεγλιστρούσα στο ρομαντικό τμήμα της βιβλιοθήκης και διάβαζα ήσυχα το *Δάσος των ονείρων* ανάμεσα στις σειρές από

ράφια. Ήξερα τον κατάλογό της απέξω κι ανακατωτά, σαν μια πολυπαιγμένη δισκογραφία της αγαπημένης μου μπάντας.

Κι ύστερα έγινα η συγγραφέας-φάντασμα της.

Ενώ το όνομα της Αν βρισκόταν στο εξώφυλλο, εγώ έγραφα το *Ενδεχόμενο του έρωτα* και το *Ο οδηγός ενός αλήτη για να κερδίσεις το κορίτσι* και το *Φιλί στη μεταμεσονύκτια παράσταση*. Τα τελευταία πέντε χρόνια η Αν Νίκολς μού έστειλε μια επιταγή για να γράφω το εκάστοτε βιβλίο και τότε το έκανα, και οι λέξεις σ' εκείνα τα βιβλία –οι δικές μου λέξεις– είχαν επαινεθεί από το *New York Times Book Review* ως το *Vogue*. Αυτά τα βιβλία βρισκόνταν στα ράφια δίπλα στη Νόρα Ρόμπερτς, στον Νικόλας Σπαρξς, στην Τζούλια Κούνιν και ήταν *δικά μου*.

Έγραφα για μια γυναίκα που ανήκε στους σπουδαιότερους ρομαντικούς συγγραφείς –μια δουλειά που όλοι θα *πέθαιναν* να την κάνουν– και... αποτύγχανα.

Ίσως είχα αποτύχει *ήδη*. Είχα χρησιμοποιήσει μόλις τον τελευταίο άσο στο μανίκι μου: ζήτησα να γράφω ένα βιβλίο που να είναι οτιδήποτε, τα πάντα, απλώς να μην έχει ευτυχισμένο τέλος, και είπε όχι.

«Κύριε Άντορ», ξεκίνησα να λέω, ενώ η φωνή μου είχε αρχίσει να σπάει. «Η αλήθεια είναι...»

«Η Αν πρέπει να παραδώσει το χειρόγραφο πριν από το τέλος της προθεσμίας», με διέκοψε με ψυχρή, λογική φωνή. Η θέρμη που είχε πριν από λίγο είχε εξαφανιστεί. Ένωθα τον εαυτό μου να συρρικνώνεται λεπτό το λεπτό, ενώ ζάρωνα μέσα στη σκληρή καρέκλα από τα ΙΚΕΑ.

«Αυτό είναι αύριο...» αποκρίθηκα σιγανά.

«Ναι, αύριο».

«Και... κι αν δεν μπορεί;»

Πίεσε τα χείλη του σε μια λεπτή γραμμή. Είχε πλατύ στόμα, που έκανε μια λακκούβα στη μέση, το οποίο εξέφραζε πράγματα που το υπόλοιπο πρόσωπό του ήταν υπερβολικά επιφυλακτικό για να τα φανερώσει. «Πόσο χρόνο χρειάζεται;»

Έναν χρόνο. Δέκα χρόνια.

Μια αιωνιότητα.

«Χμμμ... Έναν... μήνα;» ρώτησα με ελπίδα.

Τα σκούρα φρύδια του ανασηκώθηκαν. «Αποκλείεται».

«Μα αυτά τα πράγματα παίζουν καιρό!»

«Το καταλαβαίνω αυτό», είπε, και μόρφασα. Έβγαλε τα γυναιλιά του με τον μαύρο σκελετό για να με κοιτάξει. «Μπορώ να είμαι ειλικρινής μαζί σας;»

Όχι, με τίποτα! «Ναι...;» τόλμησα να ψελλίσω.

«Επειδή η Αν έχει ζητήσει ήδη τρεις παρατάσεις της προθεσμίας, και αύριο να το πάρουμε, θα πρέπει να το σπρώξουμε γρήγορα ώστε να περάσει από διορθώσεις και φάσεις επιμέλειας. Κι αυτό αν το έχουμε στα χέρια μας αύριο, ώστε να είμαστε συνεπείς στο πρόγραμμά μας. Αυτό είναι το μεγάλο φθινοπωρινό βιβλίο της Αν. Ένα ρομάντζο, έχετε το υπόψη, με ευτυχημένο τέλος. Αυτό είναι το είδος της. Γι' αυτό υπογράψαμε συμβόλαιο. Έχουμε ήδη δρομολογήσει την προώθησή του. Ίσως έχουμε ολόκληρο σελόνι διαφήμιση στους *New York Times*. Κάνουμε πολλά γι' αυτό το βιβλίο, οπότε, όταν ενόχλησα την ατζέντισσα της Αν για να μιλήσω μαζί της, μ' έφερε σε επικοινωνία με σας, τη βοηθό της».

Ήξερα γι' αυτό το κομμάτι. Η Μόλι Στάνι δεν ήταν και πολύ χαρούμενη όταν την κάλεσαν για το εν λόγω βιβλίο. Πίστευε πως όλα έβαιναν καλώς. Δεν είχα το θάρρος να της πω το αντίθετο. Η Μόλι ήταν πολύ διακριτική με τη δουλειά που έκανα ως συγγραφέας-φάντασμα, κυρίως επειδή ήταν μέρος μιας συμφωνίας τεσσάρων βιβλίων. Αυτό ήταν το τελευταίο, και πίστευε ότι δε θα τα θαλασσωσω.

Αλλά να που τα κατάφερα.

Δεν ήθελα καν να σκεφτώ πως η Μόλι θα ανακοίνωνε τα νέα στην Αν. Δεν ήθελα καν να σκεφτώ πόσο θα απογοητευόταν η Αν. Την είχα συναντήσει μία φορά και φοβόμουν θανάσιμα μην την απογοητεύσω. Δεν ήθελα να κάνω κάτι τέτοιο.

Τη θαύμαζα. Και το αίσθημα να απογοητεύεις κάποιον τον οποίο θαυμάξεις... ήταν χάλια όταν ήσουν παιδί και ήταν το ίδιο χάλια κι όταν ήσουν ενήλικας.

Ο Μπέντζι συνέχισε: «Ό,τι κι αν είναι αυτό που εμποδίζει την κυρία Νίκολς να ολοκληρώσει το χειρόγραφο της έχει γίνει πρόβλημα όχι μόνο για μένα, αλλά για το μάρκετινγκ και την παραγωγή, κι αν θέλουμε να παραμείνουμε στο πρόγραμμα μάς, χρειαζόμαστε αυτό το χειρόγραφο».

«Το... το ξέρω, αλλά...»

«Αν δεν μπορεί να ανταποκριθεί», πρόσθεσε, «φοβάμαι ότι θα πρέπει να εμπλέξουμε το νομικό τμήμα».

Το νομικό τμήμα. Αυτό σήμαινε αθέτηση συμβολαίου. Αυτό σήμαινε ότι θα τα είχα θαλασσώσει τόσο πολύ, που δε θα υπήρχε γυρισμός. Θα είχα απογοητεύσει όχι μόνο την Αν, αλλά και τον εκδότη της, τους αναγνώστες της – όλους.

Είχα αποτύχει με αυτό τον τρόπο ήδη μία φορά.

Είτε το γραφείο άρχισε να μικραίνει και να στενεύει είτε εγώ πάθαινα κρίση πανικού· και ειλικρινά ήλπιζα πως ίσχυε το πρώτο. Η ανάσα μου κοβόταν κι ερχόταν σε μικρές εκρήξεις. Ήταν δύσκολο να αναπνεύσω.

«Δεσποινίς Φλόρενς; Είστε καλά; Φαίνεται λίγο χλωμή», παρατήρησε, αλλά η φωνή του ηχούσε στα αυτιά μου λες κι ερχόταν από την άλλη άκρη ενός γηπέδου. «Χρειάζεστε λίγο νερό;»

Έχωσα τον πανικό μου σ' ένα κουτάκι στο πίσω μέρος του μυαλού μου, όπου κατέληγαν και όλα τα άλλα. Όλα τα άσχημα πράγματα. Τα πράγματα που δεν ήθελα να αντιμετωπίσω. Τα πράγματα που *δεν μπορούσα* να αντιμετωπίσω. Το κουτί ήταν χρήσιμο. Έκλεινα τα πάντα μέσα. Τα κλείδωνα γερά. Πιέστηκα να χαμογελάσω. «Όχι. Είμαι μια χαρά. Είναι πολλά όλα αυτά για να τα χωνέψω. Και... και έχετε δίκιο. Εννοείται ότι έχετε δίκιο».

Φαινόταν να αμφιβάλλει. «Αύριο τότε;»

«Ναι», του απάντησα βραχνά.

«Ωραία. Παρακαλώ, πείτε στην κυρία Νίκολς ότι στέλνω τους θερμούς χειρετισμούς μου κι ότι χαίρομαι πολύ που δουλεύω μαζί της. Και... συγγνώμη, αλλά *κάκτος* είναι αυτός; Τώρα το παρατήρησα».

Κοίταξα προς τα κάτω το παχύφυτο, κάθε άλλο πάρα ξεχασμένο επάνω στα πόδια μου, καθώς ο πανικός μου χτυπούσε το κουτί του μυαλού μου –και η κλειδαριά κροτάλιζε– προκειμένου να ελευθερωθεί. Σκέφτηκα ότι μισούσα αυτό τον άντρα κι ότι, αν καθόμουν σ' αυτό το γραφείο περισσότερη ώρα, θα του πετούσα τον κάκτο ή θα έκλαιγα.

Ή ίσως και τα δύο.

Τινάχτηκα απότομα όρθια και ακούμπησα το παχύφυτο στην άκρη του γραφείου.

«Είναι δώρο».

Στη συνέχεια μάζεψα την τσάντα μου κι έκανα μεταβολή, φεύγοντας από τον Εκδοτικό Οίκο Falcon χωρίς να πω λέξη. Συγκρατήθηκα ώσπου βγήκα παραπατώντας από την περιστρεφόμενη πόρτα του κτιρίου στη δροσερή απριλιώτικη μέρα και τότε μου επέτρεψα να καταρρεύσω.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και φώναξα μια βρисиά προς τον καταγάλανο ουρανό, τρομάζοντας ένα κοπάδι περιστέρια στη γωνία του κτιρίου.

Χρειαζόμουν ένα ποτό.

Όχι· χρειαζόμουν ένα βιβλίο. Ένα αστυνομικό θρίλερ. Χάινιπαλ. Λίζι Μπόρντεν – θα μου έκανε στιδήποτε.

Ίσως χρειαζόμουν και τα δύο.

Όχι· σίγουρα χρειαζόμουν και τα δύο.

Στα καλύτερα βιβλία του 2022 σύμφωνα με τους New York Times

Η Φλόρενς Ντέι βγάζει το ψωμί της γράφοντας ρομάντζα για λογαριασμό μιας διάσημης υπερήλικης συγγραφέως ιστοριών αγάπης. Μόνο που δεν πιστεύει πια σε αγάπες κι έρωτες. Μετά τον τελευταίο της χωρισμό, ο ρομαντισμός έχει πλέον πεθάνει γι' αυτήν. Κι ενώ η ερωτική της ζωή είναι νεκρή, η καριέρα της παίρνει επίσης την κάτω βόλτα, καθώς ο νέος επιμελητής της, ο οποίος είναι αδιανόητα ωραίος, δεν της δίνει παράταση για να παραδώσει το νέο βιβλίο.

Τα πράγματα χειροτερεύουν για τη Φλόρενς όταν δέχεται ένα τηλεφώνημα που δε θα ήθελε να είχε δεχτεί ποτέ: πρέπει να επιστρέψει στο πατρικό της για την κηδεία του αγαπημένου της πατέρα. Επί δέκα χρόνια απέφευγε τη μικρή αυτή πόλη, όπου μεγάλωσε, αλλά όπου δεν την κατάλαβαν ποτέ. Παρόλο που της έλειψαν οι ζεστές νύχτες του Νότου και η εκκεντρική της οικογένεια, δεν της κάνει καρδιά να μείνει. Μισεί που όλα εκεί μένουν ίδια και μόνο ο πατέρας της λείπει.

Όσπου στο κατώφλι του γραφείου τελετών της οικογένειάς της εμφανίζεται ένα φάντασμα, αδιανόητα ωραίο, όπως και στη ζωή. Και μπερδεμένο. Δεν ξέρει γιατί βρέθηκε εκεί – μαζί της. Ο ρομαντισμός είναι σίγουρα νεκρός... αλλά το ίδιο ισχύει και για τον νέο της επιμελητή. Όμως οι ανοιχτοί λογαριασμοί που εκείνος έχει αφήσει θα κάνουν τη Φλόρενς να αναθεωρήσει όλα όσα γνωρίζει για τα ρομάντζα.

«Φρέσκο, αστείο, απίστευτα μοντέρνο».

Rachel Hawkins, συγγραφέας

«Μια απόλυτη, αναπάντεχη απόλαυση».

Cristina Lauren, συγγραφέας

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-4607-3

9 786180 146073

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΛΣ-26199